

som ønsker at komme ind i den stoffrie døgnbehandling. Det kan vi simpelt hen ikke være bekendt. Det må være sådan, at når man er motiveret for at komme i stoffri døgnbehandling, kommer man det uden ventetid. Sådan må det bare være, for det er den bedste behandling, når det gælder om at komme ud af sit misbrug, og der skal også være en god efterbehandling, så man kan få skabt sig en tilværelse efter misbruget.

Samtidig ved jeg – og det ved jeg, fordi jeg nu har været præst i 26 år i et københavnsk sogn – at der er gamle misbrugere, som lever den mest forhutlede tilværelse, man kan tænke sig. De er syge – javel, det har vi sagt så mange gange, men de er dødeligt syge. De har selvfølgelig selv begivet sig ud på den vej, der har ført dem derhen, fordi de er startet på stofmisbruget, men der er jo mange andre mennesker i dette samfund, som ryger og drikker og spiser for fedt og lever usundt, men som vi alligevel tilbyder den mest optimale behandling, vi kan tilbyde dem. Den behandling synes jeg også vi skal give disse gamle misbrugere, som i virkeligheden er vrage på grund af en mangeårig faleret narkobehandlingspolitik i dette land.

Jeg synes, vi skal forsøge, om ikke vi kunne hjælpe dem med pleje og omsorg og bolig og alt det, der med et fint ord hedder psykosociale tilbud, og også lade dem få lægeordineret den medicin – i deres tilfælde er det heroin – som kunne give dem en tålelig tilværelse, for de går faktisk på gravens rand.

Jeg kan slet ikke forstå, at man kan stille sig op og gøre sig til herre over andre menneskers liv på den måde, som mange gør. Vi skal gøre alt det rigtige og det bedste, vi ved, for, at mennesker undgår at komme ud i misbrug; og for dem, der er i misbruget, skal vi gøre alt, hvad vi kan, for at få dem ud af misbruget i samarbejde med dem selv og deres familie.

Man må meget undskylde, men jeg synes, det er utroligt, når jeg har siddet sammen med mødre til disse forhutlede stakler – mødre, som selv er ved at få ødelagt deres liv, og som må gå ned og købe heroinen i Istedgade eller hos dealerne et eller andet sted for at kunne skabe en lille smule ro i deres søns eller datters tilværelse. Jeg synes, vi skulle besinde os. Det er hysteri ud over alle grænser, hvis man ikke tør vove at ordinere morfika til denne lille gruppe, når man ordinerer morfika og Ketogan og Stesolid og benzodiazepiner og lykkepiller og anti-

psykotika i rigeligt mål til alle andre i dette land.

Det er, som om man i dette land på en eller anden måde – jeg ved godt, det lyder lidt groft, men jeg vover alligevel at sige det – vil hævne sig på dem. Man siger: Jamen I er jo selv skyld i det, I kunne bare have ladet være. Ja, det er de jo, men de er landet derude, hvor de i virkeligheden har brug for, at fællesskabet hjælper dem i den sidste tid.

Så under forudsætning af, at alle de andre tilbud er i orden og der ikke er ventetid for stoffri døgnbehandling, vil jeg kunne støtte det forslag, som SF fremsætter.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Villy Søvndal.

Villy Søvndal (SF):

Det er jo på en måde en vanskelig diskussion, og jeg tror, at alle har gjort sig nogle overvejelser undervejs i et sådant forløb. Jeg har i hvert fald.

Det er trods alt lykkedes at dreje debatten væk fra det, der kun var populære overskrifter i dagspressen. Jeg husker, at denne debat startede med spørgsmål a la: Skal staten være puser? Skal alle nu have fri heroin? Jeg siger det bl.a. til ære for Venstre og De Konservative, fordi det er, som om man ikke helt har forstået det her endnu. Det er, som om man ikke kan eller ikke vil forstå, eller hvad ved jeg, hvad sagen drejer sig om, men den drejer sig meget præcist om, at vi skal hjælpe en gruppe, som jeg synes fru Tove Fergo i sit indlæg beskrev meget mere præcist, end jeg er i stand til.

Danmark har nogle uhyggeligt høje dødstal. Alle ved det. Det er jo i øvrigt interessant at se, hvornår det er startet. Det startede i begyndelsen af 1990'erne. Der bevægede de danske dødstal sig i en næsten lodret kurve. Det var dengang, det, fru Gitte Seeberg rosede omtalte som forbudspolitikken, for alvor satte ind. Det er der nogle der har betalt prisen for. Det har narkomanerne. De er døde i hobetal på grund af det. Jeg synes, det kræver meget moralsk mod at rose den indsats.

Det, vi taler om, er mennesker, der bliver udsat for en helt ufattelig menneskelig smerte i form af hiv, i form af aids, i form af bylder, i form af store ar, i form af mistede lemmer, i form af håbløshed, i form af afmagt, i form af smerte. Det, der karakteriserer de ting, de lider